

DZIENNIK ŁÓDZKI

Redukcja sił ONZ na Cyprze

Sekretarz generalny ONZ, U Thant, oświadczył, iż siły ONZ na Cyprze zostaną zredukowane z powodu całkowitego spadku napięcia na wyspie. Część oddziałów pozostanie tam jednak jeszcze przez najbliższe 6 miesięcy. Wojska ONZ zostały wysłane na Cypr wiosną 1964 roku w związku z wojną domową między grecką a turecką częścią wyspy. Obecny stan 4.454-osobowego personelu wojskowego zostanie zredukowany do liczby 3.533.

Komu „BÓG DESZCZU“?

Wczoraj w Teatrze Powstalców zainaugurowane zostały V Łódzkie Spotkania Teatralne „Najciekawsze spektakle roku”. Na inaugurację wybrano spektakl „Śmierć na gruszy” W. Wandurskiego w wykonaniu STS „Cytryna”. Przedstawienie oglądali m. in.: protektor spotkań, przewodnik, RN m. Łodzi — E. Kaźmierczak, przedstawiciele KL PZPR i liczni reprezentanci świata artystycznego.

W pierwszym dniu „spotkań” wystąpiły również: Sześcińskie Studio Miniatur, STR „Verbum” i lubelski „Gong-2”. Dziś i jutro oglądamy spektakle warszawskiego STS „Dziękanka” i ST „Sigma”, krakowskiego „Teatru-38” oraz kolejne przedstawienia „Gongu-2” i STR „Verbum”. Teatry walczą o symboliczną nagrodę przechodnią, którą jest „Bóg deszczu” — rzeźba W. Kondka. (KAT.)

Niepokojąca sytuacja na Bliskim Wschodzie

Sekretarz generalny ONZ U Thant spotkał się w czwartek z przedstawicielami Jordanii i Izraela i wyraził zaniepokojenie z powodu ostatniego pogorszenia się sytuacji w strefie Bliskiego Wschodu. U Thant poprosił przedstawicieli Jordanii i Izraela, aby przekazali swoim rządów jego poglądy na rozwój tej sytuacji.

Sytuacja na Bliskim Wschodzie jest czołowym

JUTRO „PANORAMA” - 8 stron!

Okręty wojenne USA na Morzu Czarnym

W Ankarze oświadczone, że 7 grudnia dwa amerykańskie okręty wojenne mają przepłynąć cieśniną Bosfor i wyjść na Morze Czarne. Okręty te — niszczyciele wchodzące w skład szóstej floty amerykańskiej — poruszą się wzdłuż Morza Czarnego przez 5 dni.

Jeden z niszczycieli jest wyposażony w broń rakietową, zdolną do przenoszenia głowic jądrowych. Jest to otwarty zamach na konwencje w dziedzinie czarnomorskich, podpisane w Montreux, a przede wszystkim na te jej artykuły,

które mówią o ograniczeniu kalibru broni statków wojennych państw nieczarnomorskich przebiegających na Morzu Czarnym. Do tej pory konwencji tej nie ośmielił się naruszyć nikt oprócz Stanów Zjednoczonych, które chciałyby móc rzucić się według własnego widzimisie w każdym zakątku świata.

Zachodzi pytanie, do czego potrzebne są Pentagonowi tego rodzaju „spacerki” po Morzu Czarnym. Stany Zjednoczone leżą tysiące mil od

(Dalszy ciąg na str. 2)

W 23 lata po wojnie

* Niewypały na budowie pabianickiej piekarni * Wstrzymanie robót wykończeniowych

Pabianiczanie od lat czekają na nową piekarnię, która zlikwidowałaby występujące obecnie niedobory w zaopatrzeniu w pieczywo. Latem br. przystąpiono do prac niwelacyjnych na terenie obok wznieszonego obiektu. Pracujący na budowie spychacz odkrył w pewnej chwili pod warstwą ziemi 6 pocisków artyleryjskich sporego kalibru. Jak się okazało, stanowią one cząstkę zgromadzonych w rowach strzeleckich z okresu II wojny światowej zapasów amunicyjnych. Są tam miny, pociski artyleryjskie, granaty do moździerzy, głowice od „panzerfaustów” itp. materiały wybuchowe.

Wojsko zabezpieczyło odkryte niewypały. Z braku jednak możliwości usunięcia wierzchniej warstwy ziemi (potrzebny jest do tego zdalnie kierowany spychacz — gdyż, choć nie wiadomo na pewno, czy niewypały znajdują się tam jeszcze, nikt jednak nie będzie lekkomyślnie narażał życia ludzkiego) — dalsze roboty wstrzymano.

Od tej chwili minęło już kilka miesięcy i, jak dotąd, nie podjęto żadnych konkretnych kroków w celu usunięcia ewentualnego niebezpieczeństwa. Sprawa jest o tyle poważna, że miejsce, w którym odkryto niewypały, znajduje się dosłownie o metr od ruchliwej szosy przelotowej. Czas chyba najwyższy, by podjęto jakieś kroki. Oddania do użytku tak ważnej dla Pabianic inwestycji, jaką jest piekarnia, nie można przecież odwlekać w nieskończoność. (er.)

Spadek kursu funta

Przypuszczenia, że może jednak dojść do rewaluacji marki zachodniemieckiej i do nowego kryzysu walutowego sprawiły, że kurs funta szterlinga spadł w piątek na giełdzie londyńskiej raz jeszcze do swego najniższego poziomu w stosunku do dolara. Natomiast w przeciwieństwie do niedawnego kryzysu na giełdach światowych, kurs franka w Londynie był stosunkowo mocny,

tematem piątkowej prasy paryskiej. Dzienniki podkreślają wzrost napięcia w tej części świata, spowodowany agresywnymi poczynaniami izraelskimi i jednocześnie zwracają uwagę na umiarkowane i wyważone stanowisko ZRA. W ocenie dziennikarzy francuskich wydarzenia ostatnich kilku dni jeszcze raz wykazują konieczność pokojowego uregulowania kwestii bliskowschodniej.

Zdaniem „Nation”, ewentualna inicjatywa czterech wielkich mocarstw pozostała nadal jednym z zasadniczych warunków pokojowego rozwiązania konfliktu.

W dzienniku „L'Humanite” czytamy: „Sytuacja na Bliskim Wschodzie pogarsza się z dnia na dzień, a stale naruszanie zawieszenia ognia budzi obawę, że może dojść do szerszych działań wojennych”. „Agresywność izraelska nie ma nic wspólnego z interesami narodowymi państwa Izrael, którego bezpieczeństwo mogłoby być zapewnione drogą realizacji uchwały Rady Bezpieczeństwa”.

Specjalny wysłannik prezydenta-elekt USA, William Scranton, odbywający podróż po krajach Bliskiego Wschodu, przybył z Bejrutu do Kairu.

Scranton spotkał się z ministrem spraw zagranicznych, Riadem, a później będzie przyjeżdżał przez prezydenta ZRA, Nasera.

Bejrucki tygodnik „Al-Hurrija” pisze, że „rzeczywistym celem misji Scrantona jest obrona ekonomicznych i wojskowo-politycznych interesów Stanów Zjednoczonych na Bliskim Wschodzie”.

Przedstawiciel Londynu w Egipcie

Do stolicy ZRA z 3-dniową wizytą przybył przedstawiciel brytyjskiego Min. Spraw Zagranicznych, Dennis Greenhill. Greenhill omówił z wyższymi urzędnikami ZRA sytuację na Bliskim Wschodzie oraz sprawy stanowiące przedmiot wzajemnego zainteresowania W. Brytanii i ZRA.

Rocznica pierwszej operacji

W związku z rocznicą pierwszej na świecie transplantacji serca, które otrzymał w dniu 3 grudnia 1967 r. L. Washkanski w klinice profesora Barnarda, paryski dziennik „Le Monde” opublikował interesujące dane o tej nowej dziedzinie chirurgii.

W 16 krajach dokonano już 96 transplantacji serca. 53 operowanych zmarło. Tak wysoki odsetek śmiertelności świadczy, że operacja ma wciąż jeszcze charakter eksperymentalny. Znaczna część pacjentów zmarła wkrótce po zabiegu: 16 osób w pierwszym dniu, następnych 19 w ciągu pierwszego tygodnia. Najdłużej żyje z cudzym sercem drugi pacjent profesora Barnarda, Blaiberg (11 miesięcy) oraz ksiądz Boulogne operowany we Francji (ponad 6 miesięcy).

Najwięcej zabiegów, a mianowicie 53, wykonano w Stanach Zjednoczonych. „Le Monde” zwraca uwagę na bardzo wysoki koszt operacji — w przybliżeniu 30.000 dolarów. W dniu 6 stycznia w Stanfordzie (USA) profesor Shunway przeszczepił serce M. Kasperakowi. 4 kolejne operacje, transfuzje z użyciem 240 flakonów krwi oraz zastosowanie sztucznej nerki, skończyły się po 15 dniach śmiercią pacjenta. Ubezpieczalnia pokryła 2/3 rachun-

NFWWPłd. ogłasza przerwanie ognia w okresie świąt

Komitet Centralny Narodowego Frontu Wyzwolenia Wietnamu Południowego ogłosił przerwanie ognia w okresie świąt Bożego Narodzenia i Nowego Roku. Pierwsza przerwa trwać będzie od północy 24 grudnia do północy 27 grudnia, a druga — od północy 30 grudnia do północy 2 stycznia 1969 r.

Żołnierze NFWWP mają ułatwić żołnierzom południowowietnamskim i innym osobom, które pragną spędzić święta ze swymi rodzinami udanie się do domów, oraz umożliwić spokojne spędzenie świąt żołnierzom amerykańskim i wszystkim innym.

Onegdaj wystrzelony został z Przylądka Kennedy'ego na Florydzie nowy satelita badawczy HEOS, zbudowany staraniem Europejskiej Organizacji do Badania Przestrzeni Kosmicznej. Umieszczona na pokładzie aparatura pomiarowa badać będzie promieniowanie kosmiczne i inne procesy zachodzące w przestrzeni kosmicznej.

CAF-Photofax.

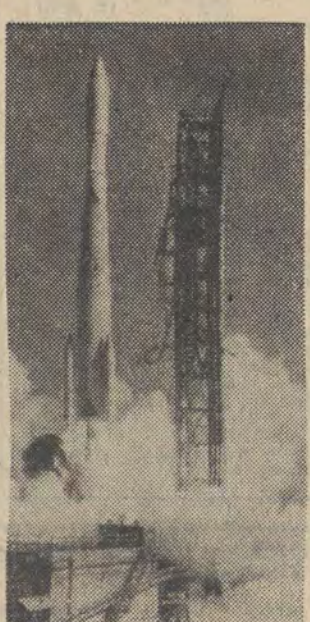
Wietnam południowy

Atak partyzantów na obiekty wojskowe w 11 miastach

Według informacji agencji zachodnich, partyzanci południowowietnamscy ostrzelali w sobotę obiekty wojskowe na terenie 11 miast Wietnamu południowego — od delty Mekongu do dżungli, leżących na północy kraju. Ostrzelano m. in. amerykańską bazę lotniczą Tay Ninh, 96 km na północ od Sajgonu i bazę Bien Hoa. Pociski z partyzanckich moździerzy spadły także na pozycje armii sajskońskiej w pobliżu twierdzy Ban Me Thout, leżącej na środkowym piaszkowiu oraz na szereg innych obiektów.

Bombardowanie przez USA terytorium DRW i strefy zdemilitaryzowanej

HEOS

w dniu 3 bm. było bardziej intensywne niż podczas poprzednich dni — oświadczył w czwartek szef delegacji DRW w Paryżu, Xuan Thuy. W związku z tym przedstawiciel tej delegacji Ha Van Lau przekazał nowy protest stronie amerykańskiej.

Anulowanie dekretów Sukarno

Parlament indonezyjski powziął decyzję w sprawie anulowania znacznej liczby aktów ustawodawczych i dekretów wydanych w okresie sprawowania władzy przez byłego prezydenta tego kraju, Sukarno. Anulowanie dotyczy około 75 dekretów prezydenckich, wśród nich aktu dotyczącego utworzenia Frontu Narodowego i wysuniętej przez Sukarno koncepcji „kierowanej demokracji”, zgodnie z którą wszystkie partie polityczne i instytucje były podporządkowane kontroli rządowej. Straciły ponadto ważność niektóre dekrety z dziedziny polityki finansowej i gospodarczej, m. in. decyzje w sprawie nacjonalizacji przedsiębiorstw prywatnych.

Norwegia zwiększa wydatki zbrojeniowe

Parlament norweski zatwierdził w czwartek projekt budżetu wojskowego tego kraju. Przyszłoroczny budżet obrony Norwegii zamknięty się sumą 2.500 mln koron, czyli będzie większy o 6,3 proc. niż budżet tegoroczny. Z tej sumy, 247 mln zostanie wydanych na wzmocnienie norweskiego systemu baz lotniczych i obrony przybrzeżnej oraz na wyposażenie tego sektora w rakiety. Norwegia będzie obecnie produkować rakiety typu Penguin.

Pierwsze w Bułgarii przeszczepienie nerek

Ogromne zainteresowanie wśród społeczeństwa Sofii wzbudziła wiadomość podana przez „Rabotniczesko Delo”, o dokonaniu pierwszego w dziejach bułgarskiej medycyny przeszczepu obu nerek. Nowe nerki otrzymał 7-letni Ilija Borysow Andrejew z Petric. Dawcą było 3-miesięczne dziecko, u którego stwierdzono śmierć kliniczną.

Miał Ilija cierpieć na wrodzoną wadę nerek i nieuchronnie, mimo wszelkich wysiłków medycyny, groziła mu śmierć z powodu mocznicy. Bułgarscy lekarze poszli na bardzo śmiały eksperyment (prawdopodobnie bez precedensu w historii medycyny) i dokonali przeszczepu według własnej metody. Zespołem chirurgów i innych lekarzy specjalistów kierował dr Nikołaj Minkow. Operacja była trudna i długa. Odbyla się ona w Instytucie im. Pirogowa.

W trzecim dniu po operacji mały pacjent czuje się dobrze i istnieją wszelkie szanse, że będzie żył.

Ruch cen w Jugosławii

Jak informuje „Borba”, w listopadzie br. w porównaniu z październikiem ceny detaliczne artykułów przemysłowych wzrosły w Jugosławii o 0,8 procenta, natomiast ceny artykułów rolnych o 3,7 procenta, co spowodowało ogólny wzrost kosztów utrzymania w listopadzie, w porównaniu z październikiem, o 2 procent.

Ogółem w ciągu 11 miesięcy br. zanotowano wzrost kosztów utrzymania o 5 procent.

Propozycja ZSRR w ONZ

Delegacja radziecka przedłożyła do rozpatrzenia Komitetowi Administracyjnemu Zgromadzenia Ogólnego NZ projekt rezolucji, w którym proponuje włączyć język rosyjski do liczby języków oficjalnych głównych organów ONZ.

Cenne eksponaty wróciły do Łódzkiego Muzeum Etnograficznego

26 listopada z Muzeum Etnograficznego w Łodzi nieznanymi sprawcami skradli bardzo cenne eksponaty m. in. monety i srebrny kielich z XII wieku. Wszczęto dochodzenie w celu wykrycia złodziei. W tym czasie do dyrektora muzeum prof. K. Jażdżewskiego przyszła przesyłka pocztowa, której zawartość stanowiła część skradzionych przedmiotów. Reszta eksponatów wróciła

do muzeum po wykryciu sprawców. Byli to trzej 20-letni młodzieńcy Jerzy D., Marek J. i Jacek F. Pierwszy z nich był pracownikiem tego muzeum. On to uitorował drogę swoim kolegom zostawiając otwarte okno. Część przedmiotów, które przesłano na ręce prof. K. Jażdżewskiego zawdzięcza muzeum interwencji matek sprawców. (eo)

x 96 transplantacji w 16 krajach x 53 osoby zmarły x Koszt ok. 30 tys. dolarów

przeszczepienia serca

ku, opiewającego na prawie 29.000 dolarów. Resztę uregulowali koledzy Kasperaka z pracy oraz wdowa po nim.

W związku z tak wysokimi kosztami, nawet w najbogatszych krajach operacja stwarza poważne problemy. Naczelny dyrektor londyńskiego ośrodka kardiologicznego, S. Watts oświadczył, że z powodu braku kredytów placówka ta będzie musiała zrezygnować z dalszych zabiegów.

Na razie w Anglii dokonano dwóch operacji. Do zabiegu potrzebny jest najnowocześniejszy sprzęt chirurgiczny oraz 50-osobowy zespół lekarzy, personelu pomocniczego i technicznego o najwyższych kwalifikacjach.

Siedmioletnia Aileen Brassil, przewieziona z Irlandii do Kapsztadu dla przeprowadzenia skomplikowanej operacji serca, która miała uratować jej życie, znajduje się trzy dni po operacji w stanie zadowalającym. Operację przeprowadził słynny dr Barnard. Dziewczynka wciąż jeszcze przebywa w namiocie tlenowym, lecz jest przytomna i lekarze są dobrej myśli.

JEST ICH INŻYNIERÓW BUDOWLANYCH W PRZEDSIĘBIORSTWACH PODLEGŁYCH ŁÓDZKIEMU ZJEDNOCZENIU BUDOWNICTWA 167 NA 14.500 OSÓB W TYMŻE ZJEDNOCZENIU ZATRUDNIONYCH. MAŁO JAK NA POTRZEBY DNIA DZISIEJSZEGO. SMIEŚNIE MAŁO, JAK NA POTRZEBY JUTRA. NA PONAD 86 OSÓB (PRACOWNIKÓW FIZYCZNYCH I UMYSŁOWYCH) PRZYPADA WIĘC JEDEN INŻYNIER BUDOWLANY.

Przyznać trzeba, że taka sytuacja otwiera nie spotykane w innych branżach przemysłowych możliwości awansu dla dwudziestokilkuletnich chłopców z dyplomem. Nie dochodzący do trzydziestki młodzi ludzie mają nieje-

nia (tak jak my wszyscy mający często pretensje za chleb z zakalcem do ekspedientki) budowlanych za grzechy nie zawsze tylko przez nich popełnione. To może zniechęcić do tej ciężkiej — najcięższej chyba poza górnictwem —

Lodzi mieszkających. Jak się więc urządzają ci, którzy w końcu do tegoż budownictwa trafiają? A trafiają — bo w 1964 r. było w Łódzkim Zjednoczeniu Budownictwa 93 inżynierów budowlanych, a obecnie już 167. Wyjeżdża po prostu jeden z drugim na rok do któregoś z miasteczek poza Łodzią, traktując tamtą pracę jako etap, który trzeba zaliczyć. Zalicza więc z myślą o tym, by jak najprędzej, nie przez meczywszy się zbytnio, ten czas „wycpania” odfajkować. Wątpliwe czy przed-

tów do przedsiębiorstw, na budowy, zachęcać ich do podjęcia pracy. Słowem — „kaperować”.
W rezultacie — Łódzkie Zjednoczenie Budownictwa, które, trzeba przyznać, zrobiło wiele, by nie tylko przyspieszyć, ale w ogóle wybudować gmach dla Wydziału Budownictwa Łądogo PL, będzie zbierało owoce swojego trudu trochę później.
W cyklu artykułów poświęconych procesowi inwestycyjnemu wyrażaliśmy poglądy zainteresowanych, streszczając się do tego,

Olimpijskie złoto procentuje w dolarach

Słynna afera z „prezentami” w postaci czeków, jakie znaleziono olimpijczykom USA w swoich butach, nie może jakoś doczekać się rozwiązania. Przewodniczący MKOl. A. Brundage oświadczył ostatnio: „Stwierdzono ponad wszelką wątpliwość, iż lekkoatleci USA otrzymywali w Meksyku znaczne sumy pieniędzy głównie od zachodniemieckich firm produkujących sprzęt sportowy. Dodał on filozoficznie, że „nie ma dymu bez ognia”, ale trudno jest zarzut udowodnić.

Prezes amerykańskiego Komitetu Olimpijskiego, D. F. Roby dodał, że istnieje zupełnie uzasadnione podejrzenie, że 10 czołowych lekkoatletów USA otrzymało od firm z NRF tajne gratyfikacje w wysokości ok. 7.500 dolarów. Władze sportowe USA nie bardzo jednak kwapią się do energicznego śledztwa. Musiałoby ono doprowadzić do ujawnienia wielu podobnych afer, podważających zagadnienie amatorstwa w wielu dziedzinach sportu, nie tylko w USA. Sami zawodnicy Stanów Zjednoczonych nie ukrywają, że czerpią znaczne zyski z uprawiania sportu. Najszczęśliwy pod tym względem był słynny mistrz w rzucie młotem Harold Conolly.

Podczas, gdy zawodnicy i działacze USA po ujawnieniu meksykańskiej afery nabrali wody w usta, Conolly oświadczył wprost: „Sprawa jest od dawna znana. W całej światowej lekkoatletyce dzieją się takie rzeczy. Otrzymujemy ciche premie za reklamowanie wyrobów sportowych i nie ma w tym nic dziwnego”.

Niezależnie zresztą od tego czy ujawnione zostaną szczegóły tej sprawy, wielu mistrzów olimpijskich zdołało już zdyskontować swoją sławę. W niektórych kołach sportowych na Zachodzie, głównie zaś w USA, panuje przekonanie, że każdy idealizm ma swoje granice. Jeśli więc sportowiec poświęca dziś cały swój wolny czas na trening, wyrzeka się wielu przyjemności, chce przynajmniej mieć z tego odpowiedni profit. Historia nowoczesnego sportu wskazuje, że najlepszą odszkodowaniem do brona zawodowców jest zwycięstwo olimpijskie. Najnowsze przykłady sportowców USA świadczą o tym dobitnie. Amerykańscy menadżerowie i szefowie od reklam wielkich firm zarzucili już haczyki na mistrzów. Wiadomo bowiem, że popularność mistrza olimpijskiego jest doskonałym magnesem, przyciągającym publiczność na stadiony.

Z cenzusem i kompleksem

„MY, Z WYKONAWSTWA...”

dnokrotnie za sobą poważny dorobek budowlany, zajmują stosunkowo szybko dość wysokie stanowiska. Mimo tych niewątpliwych osiągnięć, — namacalnych, konkretnych („...ja wybudowałem tę fabrykę...”, „ja kierowałem budową tej szkoły...”) nie wszyscy są ze swej pracy zadowoleni.

Już w czasie studiów, słuchacze Wydziału Budownictwa Łądogo wybierają się przede wszystkim do biur projektowych. Bo spokojnie, ciepło i jak twierdzą ci z wykonawstwa — praca mniej odpowiedzialna i lepiej płatna. Pracując już w wykonawstwie inżynierowie opowiadają, że niejednokrotnie mają — zwłaszcza w okresach najgorętszych, dla budowy przelomowych, trudnych, kiedy nie liczy się godzin pracy przyjętymi w administracji miarami — ochotę wszystko rzucić. Niektórzy — jak większość z nas — ograniczają się do słów. Inni odchodzą. Ci, którzy nie mają budownictwa „we krwi”. Ale nawet ci, którym wszystko się nieźle układa, odczuwają pewien kompleks niższości w stosunku do inżynierów budowlanych zatrudnionych poza wykonawstwem. — „Ja nie mam kompleksu — mawia jeden z lepszych, bardziej cenionych kierowników budów w najlepszym łódzkim przedsiębiorstwie budowlanym — ale wołam się z kolegami z biur nie spotykać — bo oni mają w stosunku do nas kompleks wyższości”. A więc jednak ma...

Z czego to wynika — wiemy. Wykonawstwo stanowi ostatni etap przydługiego procesu inwestycyjnego. Etap, którego efekty ocenia całe społeczeństwo. Jak ocenia — wiemy. Bardzo ostro. Oce-

pracy, najbardziej ambitnych. Tym bardziej, że nie zawsze ambicja wystarcza. Trzeba mieć do tej pracy predyspozycje i psychiczne, i fizyczne. Oczywiście — mówiąc obiektywnie — kompleks ten jest nie uzasadniony. Zawód, który pozwala uczestniczyć w dziele tworzenia trwałych, wszystkim potrzebnych wartości — jest zawodem bardzo pięknym...

Ale budownictwo nasze odczuwa brak inżynierów nie tylko z wyżej wymienionych powodów. Jak się bowiem okazuje — mimo że każdy inżynier budowlany jest w wykonawstwie na wagę złota — nie każdy absolwent Wydziału Budownictwa Łądogo Politechniki Łódzkiej — wydziału rozbudowanego częściowo z funduszy resortu budownictwa, którego wzniesienie przyspieszają budowlani — może do tegoż budownictwa trafić. Od 1964 r. — Łódź jako miasto wydzielone obowiązuje uchwały ograniczające zatrudnienie. Łódzkie przedsiębiorstwa budowlane nie mają — w myśl tej uchwały, prawa zatrudnić absolwentów własnej politechniki! Zatrudnić natychmiast po studiach, oczywiście. Stał się więc świeżo upieczony inżynier odbyć na „provincji”. Jest to zrozumiałe — z punktu widzenia ogólnokrajowej trudnej sytuacji kadrowej w tej branży. Surowe te restrykcje obowiązują tak samo województwa uprzywilejowane „kadrowo” — jak warszawskie, katowickie, czy gdańskie i znacznie mniej uprzywilejowane — jak łódzkie. Niesłuszne byłoby powyższe pretensje, gdyby rzecz dotyczyła studentów przebywających w Łodzi tylko w okresie studiów. Ale dotyczy ona także i studujących łódzian, zameldowanych w Łodzi, w

siębiorstwo w „teren” ma z niego wielkie korzyści. A że mimo wszystko przykuje? — Musi, bo nie ma wyboru. Dobrze, jeśli 10 do 20 proc. stażystów w tymże „teren” pozostaje na stałe...

Budownictwo nie mogąc zatrudnić bezpośrednio po studiach absolwentów PL nie może też fundować stypendiów. Może tylko zawierać umowy przedwstępne ze studentami przed dyplomem, ale pod warunkiem, że przyjmą oni pracę na budowie gdzieś poza Łodzią. Ale takich budów — poza Łodzią prowadzonych przez łódzkie przedsiębiorstwa budowlane nie mają — w myśl tej uchwały, prawa zatrudnić absolwentów własnej politechniki! Zatrudnić natychmiast po studiach, oczywiście. Stał się więc świeżo upieczony inżynier odbyć na „provincji”. Jest to zrozumiałe — z punktu widzenia ogólnokrajowej trudnej sytuacji kadrowej w tej branży. Surowe te restrykcje obowiązują tak samo województwa uprzywilejowane „kadrowo” — jak warszawskie, katowickie, czy gdańskie i znacznie mniej uprzywilejowane — jak łódzkie. Niesłuszne byłoby powyższe pretensje, gdyby rzecz dotyczyła studentów przebywających w Łodzi tylko w okresie studiów. Ale dotyczy ona także i studujących łódzian, zameldowanych w Łodzi, w

że największą przeszkodą w pracy są zbyt rozbudowane przepisy. Mamy jeszcze jeden dowód na to, że tak jest. Uchwała — jest może słuszna w stosunku do województw z mocno rozbudowanymi, od lat istniejącymi wydziałami poli technicznymi stanowiącymi silne źródło dopływu kadr. Kadry, które nie bardzo chciały się z miasta wojewódzkiego, albo stołecznego ruszyć. Jest krzywdzące dla Łodzi, gdzie Wydz. Budownictwa Łądogo istniał właściwie w załączku i gdzie dopiero w przyszłym roku można liczyć na większą ilość absolwentów.

Musi się tutaj co nieco zmienić. Inaczej budowlani nie przestaną o sobie mówić per „my przyuczenni murarzy”, niedokończeni technicy...”

A. PONIATOWSKA

Rzadko na 16-piętrowy hotel „Warszawa” (który udzielił gościny „warszawskiej” ekipie „Dziennika Łódzkiego”) i okoliczne wysokie gmachy można popatrzeć z góry. CAF — Uchymiak

Kontrakt zawodowca ma w USA szczególne znaczenie dla czarnych sportowców, którzy dzięki dużym zarobkom mogą niekiedy dobić się uprzywilejowanej pozycji wśród białej społeczności. Tak było np. z bokserami Pattersonem i Clayem, którzy wydobyli się, dzięki wynikom sportowym z nędzy, z murzyńskich slumsów. Natomiast czarna mistrzyni sprintu Wyomia Tyus z Tennessee, w jednym z pierwszych wywiadów po zwycięstwie na 100 m oświadczyła wprost: „Może nareszcie dostanę posadę w biurze”.

Dziś, w miesiąc po Meksyku, wielu prominentów igrzysk zamieniło już złote medale na brzęczącą monetę. Mistrz na 100 m, Jim Hines podpisał kontrakt na 75 tys. dolarów do zespołu zawodowców piłkarzy w klubie Miami Delphine, idąc w ślady swojego poprzednika z Tokio Boba Hayesa. Natomiast rekordzista świata i mistrz olimpijski w skoku w dal Bob Beamon stanął na czele „stajni zawodowców”, która utworzyła „cyrk lekkoatletyczny” i zaplanowała wielkie tournée po USA w przyszłym sezonie. Ok. 300 zawodników amerykańskich i zagranicznych wystąpi w 30 imprezach w ciągu 10 tygodni. Zapewniono im roczną pensję podstawową po 10 tys. dolarów oraz premie od zwycięstwa, które — jak obliczono — mogą dojść do 90 tys. dolarów za sezon. W kurku tym znalazło się 15 lekkoatletów z ekipy olimpijskiej USA. Organizatorzy tego show przeznaczyli w pierwszym roku imprezy 4 mln dolarów dla aktorów tego widowiska.

Sport w amerykańskim wydaniu, jak świadczy o tym najnowszy przykład lekkoatletów i wcześniejsze piłkarzy czy koszykarzy, zostaje więc coraz bardziej opanowany przez byznes. Ścisłe powiązanie wyczyn — pieniądź odbywa się tam na zasadzie zwykłego kapitalistycznego rachunku.

WITOLD RÓŻYCKI

Wysłano bimbrownię”, „Organa MO zlikwidowały trzy dalsze meliny”, „Trudniła się nielegalną sprzedażą alkoholu” — to tylko niektóre tytuły z często pojawiających się na szpaltach dzienników doniesień prasowych. Zdarza się, że prześlizgujemy się po nich wzrokiem, nie zastanawiając się głębiej nad ich merytoryczną treścią. Ot, jeszcze jeden pokątny handlarz poniesie karę! A przecież problem nie leży tylko w mniejszych lub większych nielegalnych zarobkach właściciela meliny. Półlitrowki czyste, to nie mydełka toaletowe, czy znikające okresowo z punktów sprzedaży rolki poszukiwanego miękkiego papieru karbowanego...

Bez zdecydowanej i bezkompromisowej walki z pijackimi melinami trudno mówić o walce z alkoholizmem w ogóle. Nie przyniosą spodziewanych efektów ani oficjalne nakazy i zakazy, ograniczenia sprzedaży, ani też — jak to tu i ówdzie się zdarza — dodatkowe opodatkowanie każdego legalnego konsumenta alkoholu — co zresztą często budzi acjonalnie uzasadniony odruch sprzeciwu, a nawet wewnętrznego buntu.

Tymczasem walka z melinami nieraz przypomina jeśli już nie walkę z wiatrakami, to co najmniej znaną zabawkę o nazwie „Wanika wstańka”. Na miejsce jednej, powstaje druga. I to często bez... zmiany adresu.

Znam przypadek, kiedy taki domowy wyszynk prowadziły trzy siostry. Każdorazowo dwie z nich odbywały karę, a trzecia prowadziła „interes”. Czasem na wolności spotykały się dwie. Zapytane o sens takiego życia, szczerze odpowiedziały, że kolejne kary traktują jako... zawodowe ryzyko.

A ryzyko to bynajmniej nie małe. „Kto sprzedaje lub podaje napoje alkoholowe... bez wymaganego zezwolenia”, ten — zgodnie z ustawą z 10.XII.1959 roku — „podlega karze aresztu do lat 2 i karze grzywny do 10 tys. zł”.

Teoretycznie więc pokątny handel alkoholem — bo przecież na dłuższą metę procederu tego ukryć się nie da — jest nieopłacalny. Praktycznie jednak, jak tego uczy doświadczenie, często bywa inaczej.

Dzień powszedni Temidy

KLIENT — RYZYKANT

— Interes jest interesem — powiedział kiedyś przed sądem „meliniarz” — recydywista — klienci muszą zapłacić... grzywnę, na którą ja zostałem skazany (!).

tu dochodzimy do sedna niniejszego felietonu. Bo wprowadzić można dyskusję nad dolegliwością i wychowawczą efektywnością kar orzekanych przez sądy w stosunku do właścicieli melin, ale faktem niezbitym jest, że zbyt rzadko idziemy dalej, aż do odcięcia galezi, na których siedzą te swoliste „niebieskie ptaszki”.

Klient zapłaci. I podpity (najczęściej) klient płaci wyśrubowane nieraz ceny. Ba — nieje-

den gotów jest sprzedać (lub zastawić) poduszkę, na której sypia, lub niedzielne buty dziecka. Ci właśnie klienci częstokroć pokrywają koszty owego wspomnianego „handlowego ryzyka”. I ci inni, przypadkowo, też.

Często nie wiedząc, że oni sami również ryzykują.

Z mocy bowiem tej samej, cytowanej już ustawy z grudnia 1959 r., „kto nabywa lub spożywa napoje alkoholowe w miejscach nielegalnego wyszynku... podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub karze grzywny do 4,5 tys. zł” (!).

Sądowe kroniki notują nawet dość sporo takich przypadków, kiedy ryzykanci na własnej skórze przekonali się o prawdziwej zawartej w łacińskim zwrocie „dura lex sed lex”.

Bo prawo jest rzeczywiście twarde. Ale dla tych tylko, oczywiście, którzy staną przed jego obliczem. Tymczasem oświadczenie jestem przekonany, że kierując główny wysiłek na walkę z samymi melinami, zbyt rzadko jeszcze wyciągamy konsekwencje w stosunku do tych, którzy stanowią dla tych melin podstawę egzystencji; i ich... odradzania się.

Sprawa — rzecz jasna — nie jest prosta. Ale przecież ci, którzy nad tą sprawą pracują, potrafią rozwikłać stokroć bardziej zwiklane problemy. Rzecz tylko w tym, żeby chcieli się nieco bardziej potrudzić. Wszak łatwiej ścinać zawadające drzewo, niż wykarczować je razem z korzeniami. Ale w tym drugim przypadku jest za to gwarancja, że ścięty pień nie wypuści nowych pędów.

Oczywiście w walce z melinami i korzystającymi z ich usług pijakami gwarancji takiej faktycznie nie ma. Jest jednak większa szansa powodzenia tej walki. A to już jest wcale niemałe.

JANUSZ KRAJEWSKI

